VDB FOREVER!

MIJMERINGEN OVER FRANK VANDENBROUCKE

(Moeskroen, 6 november 1974 – Saly, Senegal, 12 oktober 2009)

VDB forever! Mijmeringen over Frank Vandenbroucke
© 2015 Stefaan Van Laere, uitgeverij Partizaan/BOXPress

Omslagfoto: Che (www.frankvdbroucke.be)
ISBN: 9789462952270
NUR: 400

www.partizaan.be
www.stefaanvanlaere.be
www.boxpress.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEFAAN VAN LAERE

VDB FOREVER!

Mijmeringen over

Frank Vandenbroucke

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS
www.partizaan.be www.boxpress.nl

Dit boek is opgedragen aan al diegenen die ooit geroerd raakten door de soepele pedaalslag van de jonge wielergod VDB. Die helaas een veel te vroeg gevallen engel bleek te zijn.

Voorwoord

Waar was u toen u het nieuws van de dood van wielrenner Frank Vandenbroucke vernam?

De kans is groot dat 12 oktober 2009 veel mensen datzelfde beklemmende gevoel bezorgt als destijds wereldwijd 22 november 1963, die vermaledijde dag dat de Amerikaanse president John F. Kennedy in Dallas neergekogeld werd, alle verhoudingen uiteraard in acht genomen.

Wie van enige leeftijd is herinnert zich die dag nog goed, en de iets jongeren onder ons moeten het maar aan een ouder familielid vragen. Dagen als de dood van Kennedy en nu ook Frank Vandenbroucke zitten voorgoed in ons collectief geheugen gegrift. Net zoals 11 september nooit nog een gewone dag kan zijn, al is dit natuurlijk een gebeurtenis van andere, wereldwijde proporties.

Ik zal u alvast vertellen waar ik was toen ik het nieuws van de dood van Frank Vandenbroucke vernam. Gewoon thuis op de bank, ietwat ongeïnteresseerd luisterend naar het avondnieuws op Een. Freek Braeckman had er net enkele onderwerpen doorgejaagd die ik half suffend niet heb geregistreerd toen hij plotseling, zomaar *out of the blue*, met het nieuws van de dag, wat zeg ik, van de week op de proppen kwam.

Zopas is wielrenner Frank Vandenbroucke in Senegal op 34-jarige leeftijd gestorven.

Van een wake-up call gesproken.
Ineens was ik klaarwakker.

Had ik dat wel goed gehoord?
Dat kon toch niet!

Ik was ijskoud gepakt.
Verbijsterd.
Het wilde maar niet doordringen.
Oké, van Frank kon je alles verwachten, maar dít..
Even dacht ik aan een groteske, gruwelijke grap.
Frank dood?
Dat was toch niet mogelijk!

Ik keek ongelovig naar mijn vrouw, en omgekeerd. Ze is niet bepaald een wielerfan – wat ik haar vergeef, want niemand is perfect – maar zelfs zij kent VDB en dat wil wat zeggen. Helaas vooral uit de sensatieartikels van de laatste tien jaar, maar toch. Haar conclusie over Frank Vandenbroucke is kort en confronterend, maar ze slaat wel de nagel op de kop: een heel groot talent dat veel te vlug is weggedeemsterd.

Iedereen zal het ongetwijfeld met deze spijkerharde analyse eens zijn. De waarheid heeft haar rechten, en toch.

En toch, en toch, en toch…

Frank toch, heb ik de voorbije weken menigmaal gemompeld, waar is het in godsnaam misgegaan?

Enigszins verdoofd staarde ik naar het scherm. Freek Braeckman was intussen bezig met de rest van het nieuws, maar dat leek niet meer door te dringen.
Snel ging ik naar mijn computer om het nieuws te checken, een intussen bijna vanzelfsprekende reflex.
Mijn vingers tikten vanzelf de vertrouwde naam in, het verstand was even uitgeschakeld. Ik las daar de eerste onheilspellende berichten.

Veel meer nieuws dan zijn overlijden bevatten ze nog niet, maar de mokerslag kwam hard aan. Meerdere bronnen bevestigden het: VDB was niet meer.
Op de verschillende fansites kwamen algauw de eerste onthutste reacties binnen.
Vannacht zouden heel wat mensen slecht slapen.
En de gsm-operatoren deden nu vast gouden zaken. Al die fans die elkaar het verschrikkelijke nieuws wilden melden…

De journalist in mij kwam weer even boven. Ik kon me goed de koortsachtige drukte voorstellen die nu op alle redacties heerste. Net op het einde van de dienst, dat werd alle hens aan dek om de lezer tegen de ochtend toch nog een flinke portie VDB voor te schotelen.

Zouden ze trouwens op de meeste redacties niet al een in memoriam klaar liggen hebben, dacht ik ineens. Na zijn eerdere zelfmoordpogingen hadden meerdere vooruitdenkende hoofdredacteurs wellicht de stagiairs de opdracht gegeven om dat alvast al op te stellen. Verloren werk was het niet, want vroeg of laat zouden ze dat toch nodig hebben.
Sommige lezers zullen dit wellicht een cynische gedachte vinden, maar neem het van mij aan. Ik weet hoe journalisten redeneren. Dat kan soms erg cru zijn, en VDB's levenswandel van de laatste tien jaar was nu eenmaal niet bepaald een toonbeeld van standvastigheid.

Maar toch, VDB dood, hem nooit meer zien opduiken als deelnemer aan een criterium of dernykoers waar hij de voorbije jaren toch nog altijd de applausmeter deed tilt slaan, niet meer elke dag op de fansite naar de nieuwste berichten kijken, de speurtocht naar weer een nieuwe sponsor volgen, geen botsing met de wagen weer…

Met het overlijden van VDB viel ook een stuk van mijn leven weg. Zeggen dat ik een onvoorwaardelijke fan was is net iets te kort door de bocht. Ik mag van mijzelf graag denken dat ik een redelijk mens

ben, en idolatrie is niet aan mij besteed. Als kind was Eddy Merckx weliswaar mijn grote afgod, maar hiervoor pleit ik verzachtende omstandigheden. Mijn moeder was afkomstig uit Kersbeek-Miskom, het dorp in het Hageland net naast Meensel-Kiezegem.

Bij het horen van de naam van dat dubbeldorp spitsen de oren van de ware wielerliefhebber zich. Eddy Merckx, zo weet iedereen die iets van wielrennen kent, werd daar geboren op 17 juni 1945. Zowat mijn volledige familie woonde daar in de buurt, en tijdens de zomermaanden brachten we daar met het gezin altijd de vakantie door. Ik zie mezelf als kind nog altijd op een geleend fietsje op de golvende heuvels van het Hageland rijden. In mijn gedachten was ik Eddy Merckx en won ik ook de Tour de France. Ik was vijf jaar toen hij zijn eerste Tour won, een mooie leeftijd om een idool te hebben. Dat zal mij dus ongetwijfeld wel vergeven worden.
VDB was iemand die ik met meer dan gewone interesse volgde. Zijn branie, zelfs toen hij nog jeugdrenner was, hadden we nooit eerder gezien. Het minste wat je kon zeggen was dat hij opviel, door zijn gedrag, door zijn aanvallende koershouding en door zijn doorzettingsvermogen. Je moest al stront in je ogen hebben om niet te zien dat dit godenkind voorbestemd was om grootse dingen te verwezenlijken.

Nico

"Ik volg Frank al vanaf zijn 17de en zeker vanaf zijn eerste profjaar.
Ik herinner me nog goed een koers rond het Kortrijkse. Hij kwam laat aan en zette zich het eerste wedstrijduur helemaal achteraan. Hij haalde een zak boterhammekes boven en at ze op zijn gemak op, wat dollend met de anderen. Na een uur koers moest hij aan iedereen vragen: 'Hoeveel man is er weg? Hoeveel ronden zijn het nog?' Halfweg was hij weg met drie man. Op twee ronden van het eind was hij alleen weg ... peloton in stukken en brokken ... Frank kwam alleen aan."